

Jan Váchal

Esemesky nebrečí

aneb

jak uběhnout půlmaraton

Dynamická komedie o tom, jak uběhnout a především
přežít půlmaraton.

© **Jan Váchal, 2013**

Obsazení:

Simona -

sportovní instruktorka, vedoucí přípravného semináře pro účastníky běžeckého půlmaratonu

SMSka -

nositelka krátkých textových zpráv

(Simona přiběhne na jeviště ve sportovním, vyklusá kolečko a postaví se doprostřed jeviště.)

Simona: Zdravím všechny milovníky sportu a běhání zvlášť. Jmenuji se Simona a jsem váš běžecký guru. Takový trenér na druhou. Vy všichni, jak jste tady, jste se ve své pošetilosti rozhodli běžet letošní půlmaraton a máte bláhový dojem, že ho zvládnete. Ale já vám na rovinu říkám, že na to ještě nemáte! Teď ještě ne! Ale až s vámi skončím, tak bude půlmaraton váš denní chleba. Ne nadarmo mi říkají brutální Simona.

Dnešní úvodní hodina bude víceméně instruktážní, takže se při ní zapotím pouze já. Povíme si něco o technice běhu, o rozcvičení, jak se na to obléct a obout, jak v období přípravy upravit jídelníček a pitný režim, jak se motivovat v průběhu vlastního půlmaratonu a jak správně držet pohár pro vítěze. Ale příště! To už se sejdem na hřišti a slibuju vám, že spolu běžecký ovál zadupeme do země.

Takže pro dnešek se ještě naposledy pohodlně uvelebite do svých sedadel a užijte si to. Protože až do vás namlátím nezbytnou teorii, tak už to bude jen krev a pot, pot a krev, a tak pořád dokola.

(Simona začne mírně poklusávat na místě.)

Běhání je především radost. Já jsem do běhání doslova blázen. Tedy mezi námi sportovci ulítávám celkem na třech věcech. Na běhu, na posílání mobilních SMS zpráv a pak na Lukášovi. To je můj kluk, i když mu to zatím ještě tak úplně nedošlo. Znáte to. Chytrému napověz, hloupého dotáhni k oltáři. Dobré na tom je, že všechny moje záliby jdou ideálně skloubit. Při běhu za Lukášem mohu bez problému rozesílat esemesky.

SMSka: (Přišla SMSka.) Píp. Doufám, že v neděli přijdeš? Máma.

Simona: (Koukne na mobil.) Omlouvám se. To je máma. (Zase schová mobil.)

Denně napíšu klidně i stovku takovýchhle esemesek (Ukazuje na SMSku.), a dobrou polovinu Lukášovi. Mám jednu zásadu. Životní krédo. Co není v esemes zprávách, neexistuje. Co je naťukáno, to je dáno.

Takže teď už konečně k tomu běhání. Nejprve proč běhat? Nějakou vlastní motivaci už máte, jinak byste tu nebyli. Nejspíš se

chcete zlepšit, překonat sami sebe nebo alespoň kolegu v práci. Zlepšit svoji kondici. Zdravotní stav. Postupně sundat přebytečná kila. K tomu všemu vám já přihodím i radost z pohybu, zametení se stresem, vyšší sexuální výkonnost a v neposlední řadě bezpečí. Málokterý deviant vás bude ochoten honit parkem deset kilometrů. Tady názorně vidíte, že ne vždycky musí být útek před problémem negativní. A naopak vám hned tak někdo neuteče.

I když všechno je relativní. Víte, třeba s tím mým klukem, Lukášem, to nemám taky tak úplně jednoduchý. My dva se totiž známe už strašně dávno. Už od školky.

Když na tu dobu dneska nostalgicky vzpomínám, tak školka byla jeden velkej mejdan. Jenom hraní si, jídlo a spánek. Žádné starosti, žádné povinnosti. Na jedné straně byly holky a tahaly se o kočárek, na druhý straně se kluci prali o autíčko a uprostřed jsem byla já. Už tehdy nad věcí.

Ostatní školka prudila. Museli brzo vstávat, a když se konečně probrali, tak je zase nutili jít v poledne spát. Já mám na školku jen samé dobré vzpomínky. Tanečky, besídky, Mikuláš a Lukáš.

Ale zpátky k běhání. Důležité je dobře se rozcvičit. Protáhnout se. Svaly musí vědět, že se od nich očekává výkon. Odborně se tomu říká strečink.

SMSka: (Přichází a postaví se do pozoru.)

Simona: Začneme protažením lýtkových svalů. Oběma dlaněmi se před sebou opřeme o něco pevného. (Přiběhne SMSka a nastaví záda tak, aby byla bokem k divákům.) O něco, čemu můžeme věřit. Třeba o zeď nebo esemesku. (SMSka ukazuje palec nahoru.) Nejprve máme obě nohy ve stoji spatném, pak jednu zakročíme a tu druhou mírně pokrčíme a přitom tlačíme oběma rukama dopředu. Obě paty musí být na zemi. Tím protahujeme lýtkové svaly a Achillovu šlachy. Pak nohy vystřídáme. Tenhle cvik se vám může hodit, když se potřebujete dostat z nacpané tramvaje. (Ukazuje, že je třeba hodně tláčit rukama.)

Druhým cvikem je protažení svalů na přední straně steh. Zase stoj spatný. (Předvádí.) Jednu nohu pokrčíte dozadu, chytíte ji dlaní zespodu za nárt a tisknete patou k hýždí. To je to, na co mi celou dobu všichni chlapi zíraj. Koleno musí mířit přímo dolů. Když patu pořádně přitáhnete, tak jasně cítíte, jak se ten přední sval protahujete. Varování! Nezkoušejte to s oběma nohama

najednou.

SMSka: (Přišla SMSka.) Píp. Doufám, že v neděli přijdeš. Máma.

Simona: (Koukne na mobil.) Promiňte, ale musím jí odpovědět. Ta by nepřestala. (Píše odpověď. SMSka si ji přečte a běží do zákulisí. Simona schová mobil.)

Abyste si nemysleli, my s mámou máme dobrý vztah. Moje máma je esence mateřství. Dýchala by za mě a někdy mám dojem, že i to dělá. Na všechno má nějakou dobrou radu a vždycky ví, jak mám co udělat. Takže i tuhle neděli, až přijedu domů, dostanu obvyklou dávku skvělých rad. Ale, jak jistě tušíte, není všechno zlato, co se třpytí. Můj vztah s mámou je totiž tak trochu jednostranný. Máma sice radí, ale neposlouchá.

Jinak je fajn, ale daleko víc mě ve skutečnosti ovlivnil otec. Vychovával mě jaksi oklikou. Jako bych měla nějakou imaginární sestru a on promlouval k ní a já jen náhodou poslouchala za závěsem. To jsem oceňovala. Táta je v tomhle ohledu skvělejší. Sice mi v řadě věcí nerozumí, ale nerozumí mi se šarmem a grácií. Kdyby nebyl to, co je, mohl by klidně být filosof.

Dám vám příklad. Máma do mě někdy hučela celé týdny a nic, ale táta mi klidně změnil celý život jedinou větou. Jako malý mi jednou, z ničeho nic, se zcela vážnou tváří řekl: „Simčo, pamatuj si! Holky nikdy nebrečí.“ Až mnohem později jsem pochopila, že si ze mě vystřelil, ale ve mně to už zůstalo. Umínala jsem si, že já brečet nikdy nebudu.

SMSka: (Přiběhne. Udělá dvakrát rozpažení, jednou dřep a stojí v pozoru a hledí na Simonu.)

Simona: Kde jsme to zůstali? Aha, protažení. I když při běhu používáte hlavně nohy, tak protáhnout si musíte celé tělo. Co kdybyste dobíhali po čtyřech. Pročež si probereme i protažení prsních svalů. Upažte jednu ruku do výše ramen a něčeho se s ní lehce přidržte. (Opře si jednu ruku o SMSku.) Pak otáčejte horní částí těla. Ramenem opřené ruky dopředu a tím druhým pochopitelně dozadu. Stále se při tom přidržíme, lehce tlačíme, nekmitáme. Pak si prohodte ruce a celé to několikrát opakujte.

Dalším je protahování tricepsu. (Předvádí. SMSka taky.) Zvednete třeba pravou ruku a pak se s ní snažíte dotknout levé lopatky. (Volá do obecenstva.) Vlastní lopatky! Juúú! Levá ruka shora tu pravou

drží za loket a tlačí ji směrem k té lopatce. Jen z opatrnosti připomínám, že totéž děláme i obráceně. Levá na pravou a pravá tlačí. Hlavu držte vzhůru, a dámy, nepřepadat dopředu.

Nakonec jedno velmi důležité připomenutí. Protahovat se není to samé jako vytahovat se. To je totiž roztomilé, jen když jste hodně malí. Jako když jste byli ve školce. Jenže všechno jednou končí. I velkej mejdan. Nakonec jsem i já úspěšně školku absolvovala a postoupila do dalšího levelu.

SMSka: (Potřeše Simoně rukou. Gratuluje jí.)

Simona: Děkuji. Výhodou bylo, že jsme v základní škole s Lukášem chodili do stejné třídy. Jako staří známí jsme si spolu sedli do jedné lavice. Já vpravo, protože jsem pravák, a on vlevo, protože je levák. Líp se mu tak opisovalo.

Od první třídy jsem byla to, čemu se říká šprt. Normálně jsou šprti neoblíbení, ostatní děti se jim smějí, utahují si z nich, dělají jim naschvály. V tomto ohledu jsem nebyla výjimka. Jenže já to bez problémů překonávala svým filosofickým nadhledem. Slovo šprt pro mne tehdy ještě znamenalo být cílevědomá.

SMSka: (Sama sobě klepe na rameno.)

Simona: Ale taky je pravda, že tehdy mi učení ještě šlo samo. Někdy to ovšem neslo i problémy. Například moje první a taky jediná ředitelská důtka. Tu mi přivodila učitelka jazyka Shakespearova. Naše angličtinářka totiž byla před námi napřed všehovšudy o jednu jedinou lekci. Jenže já brala soukromé hodiny, a tak jsem toho uměla nepoměrně víc. No a jednou jsem jí to taky od plic hezky řekla. Nejprve anglicky. To ještě šlo. Potom jsem sama sebe přetlumočila do češtiny, a to už bylo horší. Skončila jsem v ředitelně.

Ale získala jsem svoji první cennou životní zkušenost. Zjistila jsem, že kritizovat nahoru se nesmí a že pravda nejenže nevítězí, ale naopak občas pálí. Takový Hus by mohl vyprávět. Já to naštěstí odnesla jen otcovskou fackou.

SMSka: (Mračí se a hladí si tvář.)

Simona: Nebyla to moje první ani poslední facka. Hodně jsem jich schytala i od naší třídní. A dodnes ani nevím, jestli jsem všechny měla dostat skutečně já. Naše třídní totiž strašlivě šilhala. Když ta

vykřikla „Co tam děláš?“, lekly se i děti v sousední třídě. Kdyby byla dopravní policistka, tak by měla bez problémů přehled o celé D1. Ale nestěžuju si. Na svůj věk jsem byla hodně drzá a facky jsem nesla s hrdostí a pochopitelně jsem nebrečela.

SMSka: (Souhlasí a jakoby potvrzuje, že může dosvědčit.)

Simona: Dnes je fackování žáků prý zakázáno. Řeknu vám, že v tom Bruselu se asi musí hodně nudit. Při té příležitosti si vždycky připomínám známého českého pedagoga Jana Aloise Náhlovského. Určitě ho znáte z televize. Správně. Chodící zuby. A právě ten, ještě než se dal na šoubyznys, tak učil. Dodnes razí myšlenku, že na žáky platí jen dvě výchovné metody. Bití a zastrasování. Jsem téhož názoru.

Jak jde o sport, neznám bratra. Ani sestru. Třetí řada (Ukazuje do hlediště.) se nesměje. Čtvrtá řada (Ukazuje na SMSce dva prsty za hlavou.) jí nedělá oslí uši. Jako malí.

Takže bacha na mě, přátelé. (Mává rukou před sebou, jako by fackovala.) Radši si teď povíme něco o botách na běh.

Běžecké boty musí být pohodlné a pevné. To ony vás spojují s okolním světem. Při výběru bot záleží na mnoha faktorech. Na vaší výšce, váze a nebo jestli máte nohy do X, do Y nebo nečitelné. Taky je důležité, kde v nich chcete běhat. Jestli po asfaltu, nebo v přírodě. Kdo si myslí, že mu stačí jen jedny boty na všechno, tak je magor. Nešetřete. Neskrblete. Je taky lepší si boty kupovat odpoledne nebo večer, když je noha rozšlápnutá. Nedržte se jedné značky. Vyzkoušejte toho víc. A dámy! Barva bot je to poslední. V malých botách můžete přežít svatbu, ale ne půlmaraton.

Běhat můžete klidně nazí, ale bez bot to doporučuju jen z ložnice do koupelny, maximálně s mezipřistáním u lednice, a pak rychle zpátky do postýlky. Jinak ovšem garantuju, že vám běhání změní život. Jako mně. I když mně paradoxně daleko víc změnily život esemesky.

SMSka: (Usmívá se a hrdě na sebe ukazuje.)

Simona: Paradoxně proto, že ty mi hodně běhání ušetří. Jenže už sám život je hodně paradoxní, není-liž pravda.

Na druhém stupni základní školy jsem totiž dostala od rodičů svůj první mobilní telefon. I když byl z jejich strany míněn spíš jako

hlídací pes, tak mě okouzлил. Zamílovala se jsem. Fyzicky jsem se zamílovala. Bylo to něco, čeho jsem se mohla až intimně dotýkat, do čeho se dalo mluvit a ono to mluvilo na mě. Byl to dosud nepoznaný prožitek. Dokonce jsem s ním i spala. Měla jsem ho pod polštářem, a když jsem ho musela dát do nabíječky, vždy musel být tak, abych na něj viděla. Ale ze všeho nejvíc mě uhranula funkce posílání esemesek.

SMSka: (Spokojeně se usmívá. Pohupuje se na špičkách.)

Simona: Od té doby pro mě platí, že bez vody vydržím dva až tři dny, bez jídla padesát, dejme tomu šedesát, ale bez esemesek maximálně osm hodin. A to ještě když spím.

(Simona vytáhne mobil a píše. Okamžitě k ní přiběhne SMSka.)

Začala jsem psát ty krátké zprávy nepřetržitě a každému, koho jsem znala. V jednom kuse.

SMSka: (SMSka běhá jako pomínutá od portálu k portálu. Vždy se zastaví u Simony, krátce pohlédne na mobil a letí zase předat zprávu. Simona píše a píše.)

Simona: Pořád, pořád a pořád. Byla jsem jako v transu. Bylo to boží!

SMSka: (Po chvíli už SMSka viditelně ztrácí dech, vyplazuje jazyk, spíná ruce apod.)

Simona: Vůbec jsem neznala oddech. Ani na okamžik jsem nešetřila svoje palce. Jak jsem měla volno, tak jsem esemeskovala.

SMSka: (Dál běhá.)

Simona: (Přestane psát.) Až mi to jednou máma zadržela.

SMSka: (Padne vysílením na zem.)

Simona: Buď to bylo pro můj vysoký účet, nebo že nestačila ty zprávy ode mne mazat. Dostala jsem zaracha. Jenže já už byla lapená, a tak jsem zahájila vyjednávání a po složitých bilaterálních rozhovorech na nejvyšší úrovni jsem usmlouvala měsíční kvótu. Bylo to sice omezení, ale zase si člověk toho víc cenil. Moje esemesky získaly větší vážnost, informační vyváženost a byly celkově takové vymazlené.

Pochopitelně jsem esemes posílala i Lukášovi, který byl rodiči omobilován zhruba ve stejnou dobu jako já. Odpovídal sotva na každou dvacátou. Je známo, že chlapi neradi dávají najevo svoje city, takže mi to moc nevadilo. Kvantitu nahradila kvalita. Přes esemes jsem od něho dostala svoji první báseň. Pořád ji mám.

SMSka: (Jde před diváky.) Píp. Přijď zítra k kinu, nebo láskou zhynu. Lukáš.

Simona: Už ani nevím, jestli jsem tam byla, spíš ne, protože nás z družiny pouštěli ve tři společně. Ale uznejte, že to od něj bylo úžasný.

Já prostě miluju esemesky. Když už vás všichni zradí, když vám nikdo neodpoví ani nenapíše, vždycky si můžete poslat esemesku sami sobě.

(Simona píše. SMSka jí kouká přes rameno, pak opíše malé kolečko a přijde zase k ní.)

SMSka: Píp. Jseš fakt borec. (Odchází.)

Simona: Já vím. (Usmívá se.) Takže boty jsme probrali a teď něco málo o oblečení. Tedy pravdou je, že různého oblečení na běh je dnes na trhu tolik, že bychom jen o něm mohli uspořádat pět seminářů a k tomu deset módních přehlídek. Omezím se tedy jen na konstatování, že je třeba volit oblečení hlavně podle počasí. V létě se v něm nesmíte zapařit a v zimě zmrznout. První je nepříjemné, druhé fatální. Oblečení musí být pohodlné. Pokud se vám kdekoliv zařízne, je konec. Používejte světlé oblečení, nejlépe s reflexními prvky, abyste byli dobře vidět. I na lesní cestě vás může porazit šílený houbař na kole. Volte materiály, které dobře odvádějí pot z těla. Věřte mi, bude ho hodně. No a po běhání dejte oblečení na věšák usušit, jinak brzo získáte dřív tolik populární plísňáky. Oblečení zkrátka nelze podcenit. V životě ani ve sportu.

To už kdysi zpíval pan Werich, že šaty dělaj člověka. Táta žertem říkával, že šaty dělaj nejen člověka, ale hlavně ženu. A pak dodával celou sadu dalších v uvozovkách mouder, jako že ženským musí člověk šaty taky chválit, kupovat a sem tam i svlíkat. Je ovšem třeba podotknout, že si myslel, že ho neslyším. To je základní omyl všech rodičů. Děti slyší všechno a občas pak nějakým tím svým sdělením hodně překvapí. Lukáš jednou pochválil mojí mámě kakao s tím, že je sladký jako cecek.

SMSka: (Rozpačitě se usmívá.)

Simona: To mi připomnělo první Lukášův pokus o erotický kontakt. Běželi jsme lesem v rámci nějaké bojovky, plnili jsme různé pitomoučké úkoly a předstírali kdovíjaký zájem hlavně kvůli kantorům. V jednu chvíli jsme zastavili a rozhlíželi se, jak dál. Nikde nikdo. A na to zřejmě čekal. Z ničeho nic mi položil ruku na prso s dotazem, jestli mi taky tak rychle bije srdce. Bilo, ovšem nikoliv vpravo. Trhla jsem sebou a udělala tři kroky zpět a jasně viděla, že jemu opravdu srdce bije jako zvon. Jako divý pumpovalo krev a ani se neptejte kam.

SMSka: (Klopí oči, nohou se rýpe v zemi, předstírá nezájem.)

Simona: Běželi jsme dál, ani jsem to nekomentovala, jen jsem si přála, aby mi už konečně vybledly ty moje rudý uši. Nejvíc jsem se bála, jestli mi to tričko tou nemytou rukou moc neumatlal.

Mělo to erotický náboj, ale já ho tehdy ještě necítila. Vlastně je pravda, že na základní škole jsem žila v takovém podivném duševním stavu, že se ještě pořád můžu rozhodnout, jestli v životě budu holka nebo kluk. Trochu se to upřesňovalo v osmý a devátý třídě, ale spíš fyzicky než psychicky. A možná jsem to jen sama chtěla vytěsnit ze své hlavy, protože výuka biologie byla dost výmluvná a na hodinách sexuální výchovy byla učitelka tak otevřená, že by se tam určitě styděla i Dolly Buster.

SMSka: (Přisvědčuje.)

Simona: Základní škola tedy na můj budoucí život moc extra vliv neměla. Odesla jsem si z ní schopnost číst, psát, mluvit pravdu, jenom když se to hodí a pak řadu dalších více či méně užitečných znalostí, z nichž mnoho jsem zapoměla a mnoho si prohloubila dalším studiem jen proto, abych je pak taky zapoměla. V oblasti sexu jsem dodržela literu zákona, a to i přesto, že jsem ji neznala. Ve své závěrečné řeči, kterou jsem přednesla na konci základní školy v tělocvičně, jsem všem poděkovala s tím, že jsem ráda, že je do konce mého života už nevidím. Myslím, že na tu řeč do dneška nezapomněli.

Byla jsem upřímná a otevřená a současně to byl počátek mých rebelských let na střední. Dostala jsem se totiž celkem bez problémů na gymnázium, na rozdíl od Lukáše, který se tam dostal až po důrazné intervenci svého otce.

SMSka: (Prsty naznačuje, že to nebylo zrovna levné.)

- Simona: I tak nás poprvé s Lukášem rozdělili. Já chodila do áčka a on do béčka. A to vyvolalo v mojí zmatené mysli ještě větší chaos. Na střední jsem si konečně ujasnila, že jsem holka a že to tak už zůstane. No a ruku v ruce s tím jsem začala mít takový podivný pocit z kluků. Pořád to byli ty samý nevyčválaný paka, nicméně mě začali přitahovat. Rozdíl mezi mužem a ženou už nebyl jen kapitola v biologii, ale i vnitřní pocit. K mému překvapení to platilo i pro Lukáše. Bylo to třeba urychleně definovat.
- Předně Lukáš je... Hmmm. (Váhá.) Homo samec.
- SMSka: (Předvede náznak kulturistické sestavy.)
- Simona: Takový samec se s jistotou pozná, jedině když se svlíkne.
- SMSka: (Pokrčí rameny.)
- Simona: Nebo když se drbe, popřípadě poté co promluví.
- SMSka: (Předvádí, že jí.)
- Simona: Jasně. Když samce dobře nakrmíte, je váš.
- SMSka: (Sedne si na bobek, přední ruce na zem, vyplázne jazyk a předvádí psa.)
- Simona: Hodnej. To víš, že ti panička něco dobrého přinese. (Drbe SMSku za uchem.) Samce musíte drbat. Věnovat mu pozornost a neustále mu vsugerovávat, že on je vůdcem smečky.
- SMSka: (Zase se postaví. Souhlasně tleská.)
- Simona: Samec je ješitnost sama. K samci musíte vzhlížet, obdivovat ho, alespoň na oko, a pak bez odporu udělá všechno, co po něm chcete.
- SMSka: (Podepisuje se ve vzduchu velkými písmeny.)
- Simona: I já bych to klidně podepsala. Jenže když se atraktivním začal zdát Lukáš mně, a to se známe od školky, může být atraktivní i pro jiné samice, a to byl další pocit, který jsem dosud neznala. Fakt, že jsme každý chodil do jiné třídy, tak ve mně vzbudil potřebu se Lukášovi neustále připomínat.

SMSka: (Ukazuje Simoně na mobil a sebe. Naznačuje, že mu má volat.)

Simona: Nástupem na gymnázium pro mě zkrátka začalo období, které bylo v mém vývoji rozhodující. Nebo alespoň být mělo. Začaly mě pěkně prohánět moje hormony.

Nové prostředí, noví spolužáci, noví kantoři, a ještě ty hormony. Bylo třeba něco podniknout. Rozhodla jsem se být rebelkou. Už jsem sice nebyla šprt, ale pořád jsem byla na dohled první lize. Nesnesla jsem pomýšlení, že mě nějaký kantor nachytá na švestkách, ale mimo školu a doma jsem rebelovala. Třeba když jsem měla luxovat, vynesla jsem smetí, když jsem měla vynést koš, tak jsem myla nádobí, a když jsem se mohla dívat na televizi, luxovala jsem. Prostě to se mnou nebylo k vydržení.

A co vy? Není fakt, že chcete běžet půlmaraton, tak trochu rebelie? Nebo snad recese? Tím jsme se v naší přednášce nenápadně dostali k otázce motivace. Běhat pro zdraví je fajn, běhat po úřadech je na hlavu, běhat za holkama může být finančně náročný a běhat za klukama je... (Jen mávne rukou.) Za klukama a metrem se neběhá. Nejpozději do pěti minut je tady další.

SMSka: (Běží na místě.)

Simona: Co jsem to vlastně chtěla říct? Aha! K maratonu jako takovému se váže zajímavá legenda o běžci jménem Feidippidés, který byl údajně 490 let před naším letopočtem po velké bitvě u Marathonu pověřen předáním zprávy o vítězství Athéňanů nad Peršany. Uběhl tehdy z Marathonu do Athén cirka 39 kilometrů a tam po sdělení „Zvítězili jsme!“ padl k zemi mrtev vyčerpáním a tím mu takřkajíc skončilo funkční období. Z uvedeného plyne, že půlmaratony vznikly zřejmě pro menší bitvy. Mým úkolem je, aby jste v cíli po výkřiku „Doběhl, doběhla jsem!“ nezemřeli, popřípadě vás nemuseli resuscitovat. To určitě znáte? Třeba z doktora House nebo Chicago houpe. Jak drží ty elektrody (Předvádí vkleče na ležící SMSce.) a křičí: „Srdce nebije! Sestro, rychle zapněte defibrilátor! Nabíjím! Ustupte! Pálím!“ (SMSka předvádí zásah proudem.) „Žádný pulz! Znovu! Nabíjím! Pálím!“

Řeknu vám, že tohle si v reálu moc neužijete, protože jste v limbu. Zato vaši blízcí jsou na mrtvici. Ergo kladívko, motivace doběhnout musí být podložena dobrou přípravou.

Motivace je v životě vůbec důležitá. Dokud seděl Lukáš vedle mě v lavici, bylo to fajn. Jenže teď tam nebyl. Seděl ve vedlejší

místnosti a kolem něho bylo plno jiných holek. Navíc kluci se zrovna tenhle rok moc neurodili a holky tak hrály přesilovku. Nemohla jsem mu napovídat, nemohla mu strkat svoje svačiny a na sex jsem ještě nebyla připravena. Zbývala tedy poslední možnost. Nechat se osahávat. V prvním ročníku to celkem frčelo.

Poslala jsem mu tedy esemesku a pozvala ho k nákladovému nádraží.

SMSka: (Mluví k Simoně.) Píp. Budu tam. Lukáš.

Simona: Je pravda, že na střední jsem celkem zkrásněla, už jsem se taky tolik nehihňala a nejvíc jsem na Lukáše udělala dojem tím, že jsem mu konečně vrátila tu gumu od trenýrek. Trofej ještě ze školky.

Přípravu jsem nepodcenila a podprsenku jsem si sundala už cestou. Vlezli jsme do takovýho mlází, kecali o ničem, pomlouvali kantory, posílali si smajlíky přes esemes, i když jsme byli vedle sebe, a nakonec jsem pod záminkou opalování odložila stud i triko. Zbytek jsem nechala na něm. Vzpomínám si, že měl hodně horký ruce. Ani nevím, jestli si z toho něco pamatoval on, protože kompletní vědomí se mu vrátilo zase až před našim domem. Navíc ten pocit, co jsem měla z toho odpoledne já, byl více jak rozpačitý. Nevím, co chlapi mají z toho, že nás hladí přes plíce, ale já ten den neměla žádné nutkání hladit jeho. Z toho důvodu jsem vlastně nevěděla, jestli byl splněn cíl celé akce. Přestane se koukat po holkách ve své třídě a nebo bude naopak chtít osahávat i je?

Byla jsem si jistá, že Lukáše chci, a tak jsem si ho ještě v noci pojistila esemeskou. (Píše ji a SMSka si ji čte.)

SMSka: (Volá do zákulisí.) Píp. Dobrou, bejku. Simča.

Simona: Odpověď nepřišla. (Kouká po SMSce.)

SMSka: (Kroučí hlavou, že nic nemá.)

Simona: Bylo jasné, že tohle stačit nebude. Musí se tomu dát širší rozměr. Nesmí v tom být jen tělesno, ale i duševno. První možnost se mi naskytla záhy po prázdninách. Taneční. V prváku jsem taneční prošvihla, protože jsem rebelovala. Růžovou krinolínu a boty na vysokém podpatku jsem rázně odmítla. Jenže pak mi došlo, že rebelovat můžu i v tanečních. A navíc tanec je konec konců pohyb, a ten mám přece ráda. Ale hlavní důvod byl Lukáš. Ten sice chodil do tanečních už v prváku, ale díky svému pohybovému nadání a

absolutnímu hudebnímu hluchu v nich propadl, a tak jsme se tam spolu setkali.

Taneční jsou zvláštní svět. Nutí vás tam nenuceně konverzovat. Jak jistě víte, tak téma počasí nevydrží pořád a mluvit o škole, tak to je člověk za vola. Takže abych udělala dojem na přítomné mladé muže, navrčela jsem se něco hodně o formuli jedna.

Dokázala jsem detailně popsat, v podstatě postavil celý závodní vůz formule jedna, včetně všech technických vychytávek, a to během minuty a půl.

Vydržela jsem s tím dvě taneční hodiny. Na druhou stranu jsem se od stejně připravených kluků dověděla dějiny hradu Křivoklát, kompletní tvorbu skupiny Kabát, všechna tajemství egyptských pyramid a neobyčejně zajímavý životní cyklus slunéček sedmitečných. Jó a jeden frajer mi teoreticky upletl svetr s finským vzorem. No parta magorů non plus futrál.

Ale vždy, alespoň třikrát jsem tančila, pokud se tomu tak dalo říkat, s Lukášem. A snažila jsem se mu přitom vemluvit do hlavy, aby na mě nezapomněl. A mělo to úspěch. Napsal mi druhou báseň. Vzpomínáte, ta první bylo to „Přijď zítra k kinu nebo láskou zhyne“. Tahle byla delší a taky přišla esemeskou.

SMSka: Píp. (Recituje.)

Červené pampelišky
v modré trávě
zelené nebe
žlutý den
to je můj oranžový sen

O vodě, která voní zemí
o zemi, která voní senem
o senu, které voní vzpomínkami
na jedno velké milování

(SMSka emotivně ukazuje palec nahoru.)

Simona: Není to boží? Ta romantika. Slyšíte to? To je můj oranžový sen. A to ani nejsem sociální demokratka.

Je pravda, že mi trochu vzalo šťávu, že tu báseň poslal ještě Aleně, Jitce, Denise, Slávce a Kristýně. Okamžitě si za to ode mne

vysloužil moje nekompromisní trojjazyčí. Prostě jsem na něj v duchu třikrát vyplázla jazyk. (Ukazuje.) Trochu to vypadá jako zmije, ale zmije nejsem. To bych měla na zádech klikatou čáru. Jen jsem ho tím, z mého pohledu, krutě ponížila. Ale nakonec to dopadlo dobře. V šatně před tělocvikem jsem všem holkám zkontrolovala mobily a podle data a hodiny tu báseň jako první poslal mně. A to je hlavní. Evidentně ji jako renomovaný umělec potřeboval prodat ještě širokému konsumnímu publiku. Takže vše odpuštěno.

Měla jsem dojem, že nás s Lukášem taneční sblížily víc než osahávání v hájku háječku. Navíc jsem dosáhla i dalšího dílčího úspěchu. Aby splnil náročné normy v tělocviku, potřeboval lehce zlepšit fyzičku, a tak jsme spolu začali běhat.

SMSka: (Začne vedle Simony klusat na místě.)

Simona: Á propos. Běhání. Nyní si, prosím vás, probereme postoj. Nikoliv životní, ale běžecký. Běh musí být plynulý, dynamický, příjemný a také elegantní. Běžec je v podstatě Homo pružina. (Současně předvádí běh na místě.) Horní část těla je vzpřímená a jen lehce předkloněná. Jako proti silnému protivětru. Oči hledí rovně před sebe. Při běhu v žádném případě nehledáme na zemi drobné. Bradu vzhůru. (Ukazuje někam do publika.) Vy tam, obě brady. Ramena jsou uvolněná. Paže se pohybují plynule, lokty svírají pravý úhel. Žádná napodobenina. Úhel musí být skutečně pravý. Pozor! Pravý úhel musí mít i levý loket. Dlaně jsou uvolněné. Při běhu si nedržíme palce. Ani necučáme. Kroky musí být plynulé a ne příliš dlouhé. Musí být stejné až monotónní. Jeden krok jako druhý, druhý jako třetí a tak až do cíle. To jsou obecná, striktní pravidla, ale jak se říká, šedivá je teorie, ale zelený je strom života. Svůj styl si každý najde teprve až praxí. Jediné, na čem záleží, je, aby vás to bavilo. A na závěr třešnička na pomyslný běžecký dort. Jak správně držet pohár pro vítěze? (Zvedne ruce nad hlavu.) Vysoko nad hlavou, aby ho ti ostatní aspoň viděli.

Moje běhání s Lukášem bylo fajn, ale chtěla jsem i trochu romantiky. Ne že by běhání v lůně přírody nebylo romantické, ale fakt, že běžel pořád za mnou, aby mi mohl koukat na zadek, mně časem začalo lízt na nervy. Navrhla jsem romantickou večeři při svíčkách. Dlouho odolával, ale nakonec do té restaurace šel. Bylo to křečovitě, evidentně se nudil, romantika veškerá žádná a útratu zaplatil jen za sebe. Tak nevím... Buď je náš vztah v krizi, a nebo žádný nemáme. Nicméně u společného běhání jsme zatím zůstali.

SMSka: (Ukazuje, že drží palce. OK.)

Simona: Já totiž běhám ráda. Vždycky jsem běhala ráda. Trochu mi sice sebevědomí srazil Forrest Gump (Ukazuje, že ten byl na hlavu.), ale nezanevřela jsem. I proto jsem tady dneska s vámi. Půlmaraton je váš velký cíl a mým cílem je, abyste po něm neodjížděli na invalidním vozíku. Je třeba se dokonale připravit.

Důležitá je práce kotníků. Pokud ty fungují správně, tak tlumí nejen došlap, ale i odraz. Trénovat lze během na místě. (Běží na místě. SMSka běží s ní.) Důležité je to zautomatizovat. Na kotníky myslíte jen při nácviku, při vlastním půlmaratonu už je pozdě. Tam máte úplně jiný starosti. Nejdřív myslíte na vítězství, ke konci na závěť. Jak říkám, běhání je především radost.

Mě k běhání přivedla máma. Sama v mládí běhala, dokonce závodně přes překážky. To se jí pak hodilo v manželství. Máma je fajn.

SMSka: (Kroučí nevěřičně hlavou.)

Simona: Je fajn. (Rozloží ruce.) Jistě, má svoje mouchy. Vztah dcery a mámy není vždycky nejjednodušší. Na jedné straně by máma za mě položila život a já bych pro ni udělala cokoliv, ale taková ta běžná komunikace, každodenní, bez extrému, ta nám vázne. Matka a dospělá dcera na jednom smetišti jsou prostě konkurence. V uzavřeném prostoru domácnosti je místo jen pro jeden správný ženský názor. Sice spolu mluvíme, ale jako bychom se nevnímaly. Názorně vám to ukážu. Stačí, když napíšu mámě esemesku. (Píše a SMSka jí přitom kouká přes rameno.)

SMSka: (Dojde až ke kraji jeviště a stojí u zdi.)

Simona: (Chvilku to sleduje.) Vidíte to? Jako bych mluvila do zdi.

SMSka: (Nechá toho, mávne rukou a jde pryč.)

Simona: Někdy jsem dost dlouho musela sbírat síly na rozhovor s mámou, ale to jsem ještě nevěděla, že toho bude v životě víc. Ukázalo se, že lidí, kteří vám chtějí naslouchat, je podstatně méně než těch, kteří chtějí, abyste poslouchali vy je.

Vyškolila mě moje první brigáda. Klasická hospoda a můj souboj s pamětí. Zapamatovat si v nabitě restauraci, co si kdo objednal a kde sedí, byla pro vykuleného pulce katastrofa. Když k tomu

připočtete dost pomalýho kuchaře a fakt, že né každé jídlo vypadá tak, jak se jmenuje, máte problém. Po prvním dni jsem si přála, aby se všechny jídla jmenovaly tajemství. Rychtářovo, ďáblovno, mlynářovo, ajťákovno, gynekologovno... To je fuk. Hlavně že by bylo jedno, co kdo dostane. Překvapenej by byl každej.

Byla to tvrdá srážka s realitou. Žádná gymnaziální selanka. Jednou jsem byla servírka, a tak se ode mne očekával výkon a profesionalita. Učila jsem se za pochodu. Nikdo mě nešetřil a obzvlášť chlapi ne. Už dřív jsem pochopitelně zaznamenala, že po mně kluci koukaj, ale tady všichni civěli. Zrovna jako vy. (Ukáže někam mezi diváky.) Vy alespoň mlčíte. Jenže v tom lokále to bylo jako v úle. Všichni ti chlapi dokázali vyplodit neuvěřitelné množství dvoj až trojsmyslných poznámek na metr čtvereční. A nejhorší bylo, když u jednoho stolu bylo těch alfasamců hned několik. Zdánlivě totiž mluvili jenom k sobě, ale všechno to bylo určeno přímo mně. Než jsem před každýho postavila to jeho pivo, byla jsem rudá jako Kuba. Teď jsem teprve ocenila máminu školu. Jak se mi hodilo, že mluvili a já to dokázala nevnímat. Bylo to drsný poznání, jak těžko se vydělávají vlastní peníze. Byl to stres a ten bylo třeba vyběhat a nebo vyesemeskovat.

SMSka: (Přichází velmi pomalu jako zpomalený film. Simona ji se zájmem pozoruje.)

Simona: I když takových, co v jednom kuse esemeskují, je nás asi víc a mobilní síť je někdy dost přetížená.

SMSka: (Padne na kolena.)

Simona: A někdy prostě ta síť klekne.

(K divákům.) Má dost. Kondice je prostě nutná a u běhání nezbytná. Pročež je dobré v přípravném cvičení dělat i cviky, které sice při vlastním běhu nepoužijete, ale jsou dobré pro lepší vytrénovanost svalů. Příkladem budiž zvýrazněný zdvih švihového kolena. Při běhu na místě zvedáte kolena, co nejvýš to jde. (Simona běží na místě s tím, že kolena zvedá před sebe co nejvýš.) Svaly nejde překvapovat. Takhle si minule jeden běžec chtěl zavázat tkaničku a nohu si opřel vysoko o zábradlí na mostě. Už ji nedal zpátky. Při tréninku je dobré zkoušet i krajní polohy. Tam je na to čas.

Jó čas. To je prevít. Lukáš nakonec běžecké normy splnil a v ten moment přestal se mnou běhat. Já jsem ovšem běhala dál a to i za

ním. Rozdělila nás až vejška. On šel na ekonomku a já na vyšší tělocvikářkou. Vídali jsme se ještě míň, a v tom byl problém. Rozhodla jsem se to vyřešit metodicky, racionálně. Správně kroutíte hlavou. Chtěla jsem prostě lásku vyřešit logicky. Rozmluvou. Naplánovala jsem výlet s Lukášem na koncert jeho oblíbené kapely tři nebo čtyři sestry. Už ani nevím. Důležité ovšem bylo, že spolu strávíme tři hodiny na cestě tam, pak čekání na koncert, samotný koncert a pak zase tři hodiny zpět. Pečlivě jsem si připravila okruhy témat, která jsem s ním chtěla probrat, a rozpracovala je do konkrétních otázek. Celé jsem se to navrchla nazpaměť. Doufala jsem, že ve společném dlouhém dialogu najdeme konsensus a naše duše se prolnou. Dopadlo to katastrofálně. K autobusu vůbec nepřišel a nebyl ani na koncertě. Okamžitě jsem mu poslala esemesku.

SMSka: (Přečte si ji a vyrazí mezi diváky v sále. Chvíli mezi nimi bloudí a krčí bezradně rameny.)

Simona: A zrovna tahle esemeska někde zabloudila. Bylo to k vzteku. Celý den jsem si tak na svoje pečlivě připravené otázky odpovídala sama, a to si dovedete představit, k čemu jsem došla. Většina mých nápadů nebyla před desátou publikovatelná a za všechna řešení bych byla trestně odpovědná, většinou při horní hranici.

Fakt už mi ta situace s Lukášem začínala lízat mozek. Můj vztah k němu prošel už všemi fázemi. Vědomím, podvědomím i bezvědomím a pořád to nemělo žádné vyvrcholení. Hlavou se mi honily neuvěřitelné pakárny. Třeba že bych mohla skočit z Nuselskýho mostu. Jenže to bych si taky mohla zlomit nohu. Možná i nadvakrát. Nebo jsem vážně zvažovala voodoo. Znáte to? Že bych vyrobila panenku Lukáše a pak do ní zapichovala špendlíky. Respektive, že bych je napíchala do svého mobilu a pak mu poslala esemesku. Nejsem nijak hysterická (Křičí.), ale co je moc, to je moc!

SMSka: (Tiší ji prstem přes ústa. Pssss.)

Simona: Nakonec jsem to překousla. Jenže chyby nikdy nechodí samy. Chyby vždycky kupíme. Moje druhá chyba byla chtít ho opít na mejdanu a prostě svést. Žádná romantika, žádný kecy. Biologicky jsem byla zralá, teoreticky připravená a počítala jsem i s ochranou. Jelikož jsem nevěděla, jaké prezervativy má Lukáš rád, koupila jsem pět druhů. Takový průřez trhem. Ještě bylo nutné vyřešit malý technický problém. Já a všichni moji tehdejší známí jsme

hodně sportovali. Mnozí vrcholově a tudíž mejdany byly, no řekněme, měkké. Pilo se střídě. Každý měl tvrdý tréninkový plán a nějakýho přísnýho trenéra. Kluci za zády, holky za zadkem. Přesto jsem na jednu naši sešlost Lukáše dostala a mírně ho na ní zlinkovala. Najednou byl vláčnej, milej, vstřícnej a láskyplně se po mně sápal. Dokonce tak, že jsme skončili v tý posteli. Poprvé. Dosáhla jsem svého. Byl můj. Celou noc.

Ráno mě opustil se slovy: Co blbneš? Byl jsem opilej. Začala jsem mít podezření, že o mě nestojí, a celý svět se pomalu a jistě stával mým nepřítelem. Rozhodla jsem se to Lukášovi pěkně z očí do očí napsat v ostré esemesce.

SMSka: (Přiběhne k Simoně.)

Simona: Jenže mě nenapadaly ty správný slova.

SMSka: (Jde pryč.)

Simona: Ale proč volit slova? Prostě mu napíšu to, co mně na jazyk, respektive na palec, přijde. V některých situacích musí být ženská ostrá jako břitva.

SMSka: (Zase přiběhne k Simoně.)

Simona: Jenomže vyřčené slovo ani párem koní zpátky nevezmeš. Přece jenom je nutné si to pořádně rozvážit.

SMSka: (Zase jde pryč.)

Simona: Na druhé straně, kdo dlouho přebírá, nakonec přebere. Je třeba ukázat, kdo je tady paní. Nehrbít se!

SMSka: (Jen mávne rukou, sedne si, vytáhne si svačinu a pustí se do ní.)

Simona: Jenže když on je Lukáš taková duše citlivá. Abych to nakonec ještě nepohnojila.

SMSka: (Jí a ťuká si na čelo.)

Simona: Nakonec jsem se rozhodla to ještě nechat být. Naštěstí stále ještě fungovalo to běhání. Ještě pořád se šlo z toho všeho vyběhat.

Takže, vážení a milí, dalším extrémním cvikem je naopak zakopávání. Běžíme na místě a patami se snažíme dotknout hýždí.

Sami sobě chceme nakopat. Většina z nás si to jistě i zaslouží. (Předvádí, SMSka přitom šaškuje.) Poskakujeme přitom na špičkách. Lokty pravý úhel. Nezapomínáme hýbat rukama dopředu a dozadu. Neflákáme se!

(Přestane cvičit.) Občas o mně říkají, že jsem při vedení cvičení moc tvrdá, autoritářská až diktátorská, ale není to pravda. Já jenom chci, aby lidi dělali to, co chci já. A běda těm, co neposlechnou.

SMSka: (Výrazným gestem jí dává za pravdu.)

Simona: Jenže v životě je to jinak. Utéct můžete před problémem, jenže před sebou neuteče nikdo. Přesto, že by se jako zneužitej mohl cítit spíš Lukáš, cítila jsem se tak já. Já ho přece miluju a jeho povinností je to chápat a opětovat.

A tehdy jsem učinila další své životní rozhodnutí. Stanu se feministkou. Nejzarytější ze zarytých. (Píše esemesku.)

SMSka: (Přibíhá a čte si ji.)

Simona: Naše heslo – svoboda, rovnost, sesterství!

SMSka: Píp. Nepřátel se nelekejme, na chlapy nehleďme!

Simona: Jasně! Chceme spravedlnost! Dřív museli kluci na vojnu a holky rodily. Mužskejm povinnou vojnu zrušili, ale co my? A parlament? Ten mlčí.

SMSka: (Horlivě přikyvuje.)

Simona: My ženy jsme neustále ponižovány. Vemte si třeba takový zápas v bahně. Dvě skoro nahý holky se spolu v tom sajraju perou jen pro potěchu chlapů. Hanba! My feministky si myslíme, že zápas v bahně by se měly konat zásadně bez diváků.

SMSka: (Drží vztyčenou zatnutou pěst.)

Simona: Za neúnosnou považujeme i situaci v hromadných prostředcích veřejné dopravy. Už jednou musí skončit praxe, kdy muži sedí a ženy stojí. Trváme na zásadní inovaci přepravních řádů. Muži by měli mít v tramvajích a autobusech zakázáno nejen sedět, ale v přítomnosti žen by měli klečat.

SMSka: (Tleská.)

- Simona: Za základní problém považujeme dosud přehlížený fakt, že tzv. mužský svět považuje ženu za věc. Majetný muž chápe ženu jen za odznak svého bohatství. Chudý muž považuje ženu za sporák nebo pračku. To musí skončit! Musíme skoncovat se stereotypy!
- SMSka: (Přikyvuje. Mává na lidi, aby se přidali.)
- Simona: Musí skončit manýra, kdy kluk může mít hodně holek a je borec, zatímco když má holka víc kluků, tak je... no řekněme odlehčená. To je nespravedlnost, kterou nestrpíme. My feministky si myslíme, že musí skončit éra, kdy chlap je bejk a ženská kráva. (Píše esemesku.)
- SMSka: (Přečte ji a směrem k publiku volá.) Píp. Sestry, vzmužme se!
- Simona: Feministky všech zemí, spojte se!
- Myšlenky feminismu mě doslova pohltily. Rozhodla jsem se: budu nosit tmavé brýle, maskáče, okované boty zvané Kanady a nebudu si holit nohy.
- SMSka: (Pochybovačně naznačuje, že je to málo.)
- Simona: Nebudu se holit nikde.
- SMSka: (Spokojeně přikyvuje.)
- Simona: Jenže, vážení přátelé, pak jsem se v tý maskáčový maškaře viděla v zrcadle a ten radikální feminismus ze mě vyprchal rychlostí nablýskaného ferrari.
- Lukáš mě naštvál, to tedy ano, ale proč by to měli odnést všichni chlapi. Tak jsem ten feminismus nechala plavat.
- SMSka: (Mávne rezignovaně rukou a jde pryč.)
- Simona: Je pravda, že to, že nás někteří chlapi považují jen za věc, mě štve pořád, ale na moment mě napadlo, jestli by tohle nebyla pro mě snazší cesta. Co kdybych se místo feministky stala zlatokopkou. Prostě si vzít boháče. Vdát se za nějakého miliardáře a udělat z něj milionáře. Jenže to se nevdám, ale prodám. Chvilku jsem tak bloudila svým nitrem a došla k závěru, že zlatokopku v sobě nemám. Asi bych nechtěla žít mezi věcma jako věc. Navíc takový miliardář mi asi nenapíše báseň. Slyšíte, jak už kecám? Víte co?

Radši poběžíme. Plácám blbosti a asi potřebuju rychle okysličit mozek.

(Simona oběhne kolečko na pódiu. SMSka snaživě běží za ní.)

Nyní si povíme něco málo o jídle. Jídelníček každého sportovce musí být pestrý a zdravý. Bílá rýže, ovesné vločky, ovoce, sója, zelenina, klíčky, müsli... (Volá do publika.) Kdo řek fuj? Abych tam na vás nevlítla! Takže, jezte pravidelně, milé děti. Nehltejte a nemluvte při jídle. O sladkostech můžete jen snít. Mně pomáhá výloha. Představím si, že stojím za výlohou cukrárny, nos přitisknutý ke sklu (Rukama a nosem opřená o imaginární výlohu.) a mlsám jen očima, protože je co? Je co? Protože je už po zavírací době. Ale hlavně si pamatujte: Nejíst před závodem. Uvědomte si, že když si hodinu před půlmaratonem dáte kachnu se zelím a knedlíkem, tak ji budete muset nést až do cíle. Tedy když to dobře dopadne.

Lukáš miluje kachnu. Stejně to nechápu! Kde dělám chybu? Jako by mi okolí nerozumělo. Říká se, že otec je vždy nejistý. V mém případě to platilo spíš o mojí mámě. Ta si nikdy nebyla jistá tím, co zase vyvedu. Občas jsem dokonce ztrácela přehled, co mi vlastně vyčítá. Z toho plyne, že musím dělat chyby, ale kde jsem ji proboha udělala s Lukášem? Proč necítí to samé co já? Proč po mně netouží? Vždyť já mu tolik dávám... to zní divně. Vždyť já se ve vztahu tolik rozdávám. Vynakládám tolik energie. Doslova přetékám pozitivními city. Najednou jsem začala mít enormní potřebu, aby mě někdo měl rád.

SMSka: (Zasněně se usmívá a pohupuje v kolenou.)

Simona: Abyste mi správně rozuměli. To ne, že by o mě nebyl zájem. Naopak. To se v přiléhavém trikotu stačí takhle ohnout (Předkloní se dopředu.) nebo takhle (Předkloní se dozadu.) třeba v posilovně a nabídek je plno. Od pozvání na kafe až po rychlovku ve skladu trampolín. Třeba tuhle po mně vyjel takovej magor. Pseudokulturista vyhoněnej steroidama. Kolem krku měl velkej zlatěj řetěz, opřenej byl o takový obrovský terénní auto, co by neprojelo ani bránou borců, a prej: „Tak kam se pohnem, sličný řezivo?“ No vymaštěnej až na plech. Podle mě měl v mozku maximálně jeden závit a i ten byl rovnej. I kdybych na něj vyplázla jenom jazyk, i tak bych se před ním obnažila až moc.

Ale jsou i jiní muži. Mazanější, úskočnější, kteří vycítí, že pod mojí jemně drsnou slupkou je citlivá dívka, veršů a květin chtivá.

Muži, kteří umí lichotnými slůvky rozezpívat moji něžnou dívčí dušičku. Muži, kteří s dokonalým chlapeckým úsměvem a se srdcem na dlani dokáží zahrát na moje nejnítěrnější city tak přesvědčivě, až mě nakonec ukecaj. A pak pochopitelně zmizí.

Bohužel se ukazuje, že všem chlapům jde nakonec vždycky jen o to jedno.

SMSka: (Přikyvuje.)

Simona: Není v tom ani gram duševna. Ani špetka romantiky. Žádné dobrodružství. Splynutí duší. Běhání mezi břízkama... Přesto a nebo právě proto jsem najednou pocítila tu obrovskou touhu po něčem opravdovém, možná trochu nebezpečném. Po něčem zakázaném. A tak jsem se stala milenkou ženatého muže. Nejsem na to hrdá, ale stalo se.

Říká se, že milenka je na tom v mnoha ohledech lépe než manželka. Má z muže jen to lepší. Má jeho přízeň, lichotky, občas nějaký ten dárek a nemusí mu prát košile ani ponožky. Vlastně je to velmi pohodlné. Tedy až ty esemesky.

SMSka: (Přichází k Simoně po špičkách a šeptá.) Píp. Ahoj, lásko. Zítra se můžeme sejít. K hodině naší poslední schůzky přičti devadesát minut a místo setkání bude dvě stě padesát metrů severozápadně od místa naší třetí květnové schůzky. Měj se, čumáčku.

Simona: (Píše esemesku.) OK. PPaP. Pusu, pusu a pusu.

SMSka: (Koukne a jde po špičkách a šeptá do zákulisí.) Píp. OK. PPaP.

Simona: A ještě nezapomenout to rychle smazat. (Maže esemesku.)

SMSka: (Mračí se.) Bolí, bolí, bolí.

Simona: Jen nutné opatření. Pánové jistě vědí, o čem mluvím. Že ano? Vidím, že tamhle se jeden pán usmívá. Jenom nevím, proč se smějou všechny ženy. Odborník na manželství a vztahy obecně, doktor Plzák, kdysi doporučoval: zatloukat, zatloukat, zatloukat. Jeho následovníci dnes radí: mazat, mazat, mazat.

SMSka: (Ťuká si na čelo.)

Simona: Moje kariéra milenky se celkem slibně rozvíjela. Nejdřív jsem měla pocit pomsty na Lukášovi, pak jsem se divila, že mu to

nevadí, pak mi došlo, že to asi neví, a pak už mi to bylo jedno. Byla jsem hýčkaná. Když byl se mnou, tak tam byl jen pro mě. Obalil si mě sítí tisíců lichotek a fantastických podobností. Byla jsem jeho střed vesmíru. Byl dominantní, ale v mojí moci. Bylo to fajn, ale stejně jsem nakonec udělala osudovou chybu a tomu klamu podlehla. Zamilovala jsem se.

Víte, když vám milenec poprvé řekne, že mu manželka nerozumí, jen se pobaveně usmějete. Tohle je přece nejprofláknutější fráze frází. Když vám to řekne po sté, tak už plánujete budoucnost. Jste na rozcestí. Jedna možnost je, že se rozvede a vezme si vás, druhá, že změní milenkku. Za B je správně, a to ještě v mém případě zvolil tu horší variantou rozchodu. Jsou chlapi, co vám na rovinu řeknou, že je konec. Svýho dosáhli. Poeta by řekl, že smázli váš pel a jdou dál cestou plnou nových květů. Budiž. A pak jsou psi, co vás radši zraní. A proč? Jen aby měli pocit, že jste je opustila vy. Ten můj nepokrytě naznačil, že se jim doma ztratily nějaký zlatý drobnosti, památeční, po rodičích či prarodičích. Prý je manželka nemůže najít. Samozřejmě mě nepodezřívá. Víc už říkat nemusel. Okamžitě jsem vyletěla, strašně křičela, práskla dveřma. A na to právě čekal. Měl tak dobrý pocit, že se mě zbavil právě včas. Kdo by chtěl za milenkku takovouhle hysterku.

SMSka: (Naznačuje, že by si zasloužil podříznout. Rukou mávne pod krkem.)

Simona: Přiznám se, že mě to rozhodilo. Strídavě se mi chtělo zemřít nebo ztloustnout. Prokousávala jsem se tím celý měsíc. Resumé nakonec bylo, že cesta milenky není pro mne. Nakonec ve mně převládlo přesvědčení, že to dopadlo líp, než kdyby mě jako milenkku začal podvádět s jinou babou. To bych vlastně byla taková milenkka s prošlou záruční lhůtou.

SMSka: (Rukou mávne dvakrát pod krkem.)

Simona: Tehdy jsem poprvé a zatím naposledy vážně zauvažovala o svém obdivovateli Ctiradovi. To je spíš pomsta než jméno, co? Tak tenhle borec se dobrovolně stal předsedou a taky jediným členem mého fanklubu. Docela hezkej, chytřej a hooooóódně trpělivej kluk, který mě s menšími přestávkami uhání. Tedy slovo uhání není úplně přesný. Vlastně si mě chce vyčekat. Přiznávám, že je hodnej, ale z mého pohledu moula. Když mu řeknu sedni a čekej, tak čeká. On vlastně jede jen na poloviční výkon a to ještě jenom ve stresu. Vážně si neumím představit, že bych vedle něj po zbytek života dokázala zpomalit.

SMSka: (Váhavě pokyvuje hlavou, jako že taky neví.)

Simona: A když je nejhůř, tak tu vždycky jsou alespoň kamarádky. S těmi se dá poklábosit, zadržat, pošpítat, zamudrovat, prostě pokecat až do bezvědomí. S tím nemám problém. (Vezme se s SMSkou kolem ramen.) Sejdeme se spolu s holkama a probereme svá, své, svý. (Ukáže první prst.) Svá trápení. (Druhý prst.) Své svízele. (Třetí prst.) Svý problémy. Nebo (Pustí SMSku. Ukazuje prst na druhé ruce.) svá vítězství. (Druhý prst.) Své radosti. (Třetí prst.) Svý úspěchy. Nehodící se škrtněte. Hlavní je, že člověk pustí ventil.

Dneska jsem už jinde, přesto se mi občas při vzpomínce na bývalého milence vracel vztek a mně se připomnělo moje feministické období. Na chlapy musí být přísnost. To mě přivedlo na geniální myšlenku předmilenecké smlouvy, která by definovala povinnosti milence a práva milenky. A od této pitomosti byl už jen krůček k dalšímu mému nápadu. Co se takhle dát na politiku?

SMSka: (Souhlasně přikyvuje.)

Simona: Prakticky okamžitě ale vyvstal problém. Kam se dát? K pravici, nebo levici. (Ukazuje vpravo a pak vlevo.) Myslet na sebe, nebo na sebe. Navíc ze své krátké feministické zkušenosti mi bylo jasné, že v jakékoliv zavedené straně budu léta tak maximálně chlapům vařit kafe a přes funkci vrchní ředitelky se mi jít nechtělo. Po krátké zralé úvaze jsem politiku zavrhla a vrátila se k osvědčenému modelu. Jednou za čtyři roky dám ruce na prsa (Ukáže.), doběhnu k volební urně a tím s veškerou politikou končím.

Ševče, drž se svého sportu. Takže, milí spolusportovci, popojedem. Piště si. Pitný režim. Prosím neplíst s opitným režimem. To je úplně něco jinýho. Půlmaraton není pivní liga. Pitný režim znamená, že je třeba doplňovat tekutiny. Obecně dva až tři litry denně, v horku klidně i víc. Deset z deseti maratonců doporučuje minerální vody, zeleninové šťávy, ovocné čaje a ovocné, ale neslazené šťávy. Alkohol, zejména víno, v míře menší než malé po ukončení závodu, lze doporučit. Je to dobré na srdce.

SMSka: (Ukazuje na své srdce. Udělá dřep.)

Simona: Vrcholové chlastání nepřipadá v úvahu. K jedům ještě jednu poznámku. Kouření škodí zdraví, a to i když neběháte. Kouření je přísně zakázáno! Přes to vlak prostě nejede. Výjimkou je vítězný doutník, ale jen do desátého místa.

Naštěstí mě kouření minulo. Mám slabou vůli, a tak jsem to po prvních nesmělých pokusech na základce vzdala a v pubertě jsem se už nechytla. I tak problémů bylo dost. Když si to shrneme: Byla jsem školní šprt, ale i rebel. Taky jsem chtěla být feministka, pařmenka, nymfomanka, zlatokopka, politička, byla jsem milenka. Taky jsem si vzpomněla na přísloví, že nejlíp se má ten, kdo škodí lidem, a tak mě napadlo, že bych mohla být svině. Jenže těch už je hodně. Fakt velká konkurence. Takže to zatím vypadá, že budu singl. Mladá žena, která je moderní, soběstačná, emancipovaná a sama. To je děs.

SMSka: (Křčí rameny.)

Simona: Přes všechnu svoji rozervanost a chaotičnost mého života jsem nakonec klopotně dorazila k pevnému a neodvratnému bodu. Vysoká škola končila a byly tu státnice. Moje diplomová práce, jak jinak, byla o běhání. Esemesky by mi na sportovní škole neprošly. Podtitulem byl boj s pandemií jedenadvacátého století a sice obezitou. Rádoby moudrá práce o tom, že příliš jíme a málo se hýbáme. Rozpitvala jsem běh jako jednu z metod tohoto boje, ale moje obhajoba práce zkuškovou komisí zjevně moc nezaujala. Čím dýl jsem mluvila, tím víc jsem měla dojem, že komise je složena jen z mojí mámy. Nikdo mě nevnímal. Není divu, že ve mně nakonec bouchly saze. Odchýlila jsem se od závěrů své práce a položila si řečnickou otázku, co by se stalo, kdyby všichni lidé na světě najednou začali běžet proti směru rotace zeměkoule. A sama jsem si hned odpověděla, že by to nevedlo ani k oteplení, ani k době ledové, ale že kdyby ti lidé běželi dostatečně dlouho, tak by zhubli. To některé členy komise probralo a začali mojí práci listovat. Přitvrdila jsem. Zcela vážně jsem prohlásila, že kdyby nějaký král místo zpěvu ve svém království zakázal běhání, tak by si jistě hodně lidí chodilo zaběhat za hraniční kámen, protože běh je základní lidskou potřebou. To už z komise nespál nikdo. Tak jsem pokračovala dál. Běh není ani náboženství, přestože na něj mnoho lidí přísahá, ani droga, protože vám nepřivodí barevné sny, a není to ani nutnost, protože máme auta a letadla. Běhání je životní postoj. Být hubený, zdravý, výkonný a atleticky krásný je jen bonus. Běhání je radost. Běhání je emoce. Je to kladný přístup k životu. Takže co z toho všeho plyne? Fakt nevím. Chvíli bylo ticho, potom se předseda komise rozhlédl po ostatních, pak jsme se chvíli měřili z očí do očí my dva a nakonec řekl „běžte“. Naštěstí to znamenalo, že jsem prošla.

Byl to úspěch. Oslavila jsem ho během. Nicméně tím po dětství

skončilo i moje mládí. Odteď mě čeká už jen práce, a to až do důchodu, a na ten stejně prý nebudou peníze. Říkal to Kalousek a ten to ví od Schwarzenberga.

I tak jsem byla ráda, že mám školu za sebou. Jenže když je radost, tak je starost.

SMSka: (Přichází a podává Simoně papír.) Tohle fakt neumím přečíst.

Simona: (Otevře a nahlas čte.) Lukáš a Aneta oznamují všem, že spolu budou oddáni dne... (Chvilku mlčí.) A hledme, Lukáš se žení. (Znovu koukne do oznámení.) No nejsem to já! Je tu napsáno Aneta. (Rozhlíží se bezradně kolem.) Tak můj Lukáš se žení. (Mává oznámením.) Chápete to! Ten bídák neměl ani tolik odvahy, aby mi to poslal esemeskou!

SMSka: (Mává před sebou rukama, jako že ona za to fakt nemůže.)

Simona: Tak takhle končí osudové lásky. Papírovým oznámením. To už se ani nedočkám třetí básně. Asi si budu muset myslet, že jsem se zbavila břemene, že jsem zase volná. Hlavně nesmím brečet. To přece holky nedělaj. (Otočí se zády k publiku.)

SMSka: (Drží jí palce.)

Simona: (Otočí se zpět a je hraně veselá.) Jak se ukazuje, tak nerozhodnost bude nejspíš moje druhé jméno. Tak jako jsem nedokázala jednoho kluka uhnat, dalšího zahnat a třetího udržet, tak si neumím vybrat a cílevědomě začít budovat svoji kariéru. Někdy si připadám jako šílený ekolog, kterému v pondělí vadí větrná energie, v úterý vodní, ve středu atomová, ve čtvrtek uhelná, v pátek solární a o víkendů jede bojovat na Šumavu s kůrovcem. Nebo za něj? Už ani nevím. Tak si říkám, jestli nakonec není problém ve mně. Jenže to bych musela bejt chlap, protože my ženský jsme přece bezchybný.

SMSka: (Horlivě přikyvuje.)

Simona: Je sice pravda, že můj nejmilejší citát je ten od Heleny Růžičkové: „Na tragickej život jsem já pes“, ale jinak jsem duše citlivá a hodně zranitelná. Navrch generál, uvnitř zmatek. Moc si nevěřím a běh je ve skutečnosti pro mě jenom útekem. Jenže jsem taky profesionál. Profík, kterého jste si najali a zaplatili. Moje problémy jsou vám právem ukradený. Máte dost těch svých. Že mám pravdu?

- SMSka: (Strouhá divákům mrkvičku.)
- Simona: Takže, vážení přátelé, spolubojovníci, dnešní oddychová teoretická část končí. Příště se spolu potkáme na běžeckém oválu, ale to už budete všichni oteplákování. Tam teprve poznáte, že umím být přísná, nekompromisní, a pokud jde o zde přítomné pány, i lehce pomstychtivá. Postupně vás naučím jak uběhnout centimetr, metr, kilometr a nakonec i ten půlmaraton. Momentíček, prosím! (Píše esemesku. SMSka jí čte přes rameno a jde před diváky.) A věřte mi, přátelé, když po vši té námaze doběhnete do cíle... (Podívá se na SMSku.)
- SMSka: Neexistuje lepší pocit. Věřte mi.
- Simona: (Mává na rozloučenou.) Nashledanou příště.
- SMSka: (Mává.) Píp. Píp. Píp.